

РЕШЕНИЕ

№ 15580

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 25.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **12635** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е във връзка с определение № 11846 от 30.10.2025 г., постановено по адм. дело № 2548/2025 г. по описа на Административен съд Варна, с което делото е прекратено и изпратено по подсъдност на Административен съд София-град. В случая съдът е сезиран с жалба на Й. М. Д., подадена чрез адв. Ц. Б., срещу принудителна административна мярка /ПАМ/ „Принудително преместване на неправилно паркирано моторно пътно превозно, без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач“ - репатриране на автомобил марка "Д." с рег. [рег.номер на МПС] , на инспектор „репатриране" на ОП Общински паркинги и синя зона" – В., за което е съставен Констативен протокол № 0100062 от 16.10.2025 година.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на приложената принудителна административна мярка, като издадена в противоречие с материалноправните разпоредби и при съществено нарушение на административнопроизводствени правила – основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Жалбоподателят оспорва мястото на нарушението, като изтъква, че на пътното платно, което води към мястото на паркираното МПС няма табела Т-17 и пътен знак В-27, монтирани срещу посоката на движение на автомобилите, които да указват, че действа синя зона. Посочва също, че обжалваният констативен протокол е с посочено правно основание чл. 171 т. 5, б. „а“ и б. „б“ от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, като счита, че посочването на две различни хипотези без да се конкретизира приложимата представлява съществено процесуално нарушение. Изтъква, че дори и да се приеме хипотетично, че е приложима разпоредбата на чл.171 т. 5 б. “б“ от ЗДвП в нея са изредени също няколко различни случаи и не е конкретизирано

нарушението в кое нормативно предложение попада, а в констативния протокол за демонтаж на скоба е посочено друго правно основание за репатрирането на автомобила - чл. 171, т. 5, б. „г“ от ЗДвП, което води до нарушаване правото на защита. Моли съда за отмяна на обжалваната заповед и претендира направените по делото разноски, като представя и списък /л. 87/.

Ответникът - Инспектор „репатриране“ при Общинско предприятие „Общински паркинги и синя зона“ – И. Й. И., чрез процесуален представител юрк. А. Ш. представя отговор на жалба /л. 38/, в който излага доводи за неоснователност на жалбата, поради което моли съда да отхвърли същата и да потвърди наложената принудителна административна мярка. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. на осн. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ. В съдебно заседание, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Предмет на проверка за законосъобразност в настоящото производство е принудителна административна мярка - преместване на паркирано пътно превозно средства - лек автомобил „Д.“, цвят „бял“, с рег. [рег.номер на МПС] , без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, отразено в констативен протокол № 0100062/16.10.2025 г. /л. 6/, издаден от инспектор „Репатриране“ при Общинско предприятие „Общински паркинги и синя зона“ - И. Й. И.. В него е направена констатация, че около 14:40 часа в [населено място], на [улица] паркирано посоченото по-горе МСП на „синя зона“, като е стоял с техническо средство тип „скоба“ повече от разрешеното време за паркиране. По делото са приложени констативен протокол за прилагане на техническо средство тип „скоба“ № 279039 от 16.10.2025 г. /л. 8/, за това, че не е заплатена дължимата цена за престой и паркиране на ЗКП, както и констативен протокол за демонтаж на скоби след приключване на работно време на зоната № 017601 от 16.10.2025 г. /л. 7/.

В Констативен № 0100062 като правно основание за репатрирането на МПС е посочено чл. 171, т. 5 , б. „А“ и б. „Б“ ЗДвП във вр. със Заповед № 4957/26.11.2019 г. /л. 11/ на Кмета на [община]. С посочената заповед кметът на [община] е оправомощил конкретни длъжностни лица, сред които и инспектор „Репатриране“ при ОП „Общински паркинги и синя зона“, като им е възложил функциите и правомощията, указани в чл. 171, т. 5 ЗДвП за налагане на ПАМ, чрез преместване на МПС, без знанието на неговия собственик. В Констативен протокол за демонтаж на скоби след приключване на работното време на зоната № 017601 от 16.10.2025 г. е посочено, че „МПС е репатрирано на основание чл. 171, точка 5, буква „г“ от ЗДвП.

По делото е приложена административната преписка. С молба от 02.02.2026 г. по делото е приложен снимков материал /л. 41-42/ - карта на район „О.“ и район „Приморски“ и снимка на задната част на МПС с рег. [рег.номер на МПС] .

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок от надлежна страна - адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспорената ПАМ е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 168, ал. 1 ЗДвП, който

предвижда длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя, да могат да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано ППС на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач.

Не е спорно по делото, че улиците в [населено място] са общинска собственост, по арг. от §7, т. 4 от ПЗР на ЗМСМА. Със Заповед № 4957/26.11.2019 г. /л. 11/ на кмета на [община], длъжностните лица на ОП „Общиснки паркинги и синя зона“ и в частност И. Й. И. на длъжност инспектор „Репатриране“ са определени да констатира нарушения по ЗДвП и Наредба за организацията на движението на територията на [община], Наредба за принудително преместване на ППС с техническо средство „паяк“ на територията на [община] и да прилагат ПАМ, визирани в чл. 171, т. 5 ЗДвП. С посочената заповед е утвърдена и Инструкция за работата на дейността „Репатриране на излезли от употреба МПС и неправилно паркирани“, в която е посочено, че специализирано техническо средство тип „паяк“ ще се използва и при преместване на паркирано ППС без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, при престояване на блокирано с техническо средство „скоба“ ППС, паркирано в зоната за кратковременно паркиране, повече от времето указано от пътния знак, както и след изтичане на работното време за съответната зона. С оглед изложеното съдът приема, че процесната принудителна административна мярка е приложена от лице с материална и териториална компетентност.

В случая от събраните по делото писмени доказателства се установява, че оспорената принудителна административна мярка е на основание чл. 171 т. 5, б. „г“ от ЗДвП. В действителност, разпоредбата на чл. 171, т. 5, б. "г" от ЗДвП допуска преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, като основанието затова е, когато превозното средство е паркирано и не е заплатена дължимата цена по чл. 99, ал. 3 и в случаите по чл. 167, ал. 2, т. 2 след изтичане на разрешеното време за паркиране, указано на неподвижен пътен знак. И в двете хипотези, включени в състава на нормата на чл. 171, т. 5, б. "г" от ЗДвП, тази на чл. 99, ал. 3 и тази на чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, след изтичане на разрешеното време за паркиране, първото изискване е автомобилът да е паркиран на място за платено паркиране.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че приложената административна мярка е незаконосъобразна, тъй като в констативния протокол са посочени нормите на чл. 171, т. 5, б. „а“ и чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП, а в Констативния протокол за демонтаж на скоби след приключване на работното време на зоната № 017601 от 16.10.2025 г. е посочено, че „МПС е репатрирано на основание чл. 171, т. 5, б. „г“ от ЗДвП. За прилагането на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 5 б. "г" от ЗДвП, законодателят не е регламентирал задължителна писмена форма, по арг. от чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Тя представлява властническо волеизявление на административния орган, осъществено чрез действие. При тази законодателна техника, компетентният орган следва да се търси сред субектите, упоменати в разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от ЗДвП. Тоест, определените от министъра на вътрешните работи длъжностни лица от службите за контрол и длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя, могат да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано пътно превозно средство на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач и без задължение за издаване на акт в писмена форма. Ето защо съставените в случая констативни протоколи не са задължителна част по прилагането на процесната ПАМ и същите са ирелевантни правната квалификация на приложената ПАМ. Действително в случая липсва конкретизация от страна на административния

орган досежно разпоредбата, като цифрово изражение, но не може да се приеме, че е налице нарушението на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, което да доведе до ограничаване правото на защита на заинтересованото лице. Макар и посочените в Констативния протокол № 0100662 разпоредбите да не отговарят на нормата на приложената ПАМ, то съдържащото описание на фактическите основания в същия отговарят на приложената ПАМ, а именно, че около 14:40 часа в [населено място], на [улица] паркирано посоченото по-горе МСП на „синя зона“, като е стоял с техническо средство тип „скоба“ повече от разрешеното време за паркиране

Неоснователно е и оплакването на жалбоподателката, че е следвало да бъде уведомен изрично за налагането на ПАМ. В Закона за движение по пътищата, както и в Наредбата, не са разписани нарочни процедурни правила за информиране на водача за „лицето, наложило ПАМ“, поради което доводите за „изначално“ нарушаване правото на защита на жалбоподателя са неоснователни.

В случая обаче, съдът счита, че по делото остана недоказано, че процесният автомобил „Д.“, цвят „бял“, с рег. [рег.номер на МПС] е паркиран на място, което действително представлява такова с режим на почасово платено паркиране – „синя зона“, съответно съгласно изискването на чл. 171, т. 5, б. „Б“ ЗДвП е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство.

Разпоредбата на чл. 99, ал. 2 ЗДвП въвежда задължение, местата за платено паркиране в населените места за определени часове от денонощието, да се обозначават с пътни знаци, пътна маркировка и надписи, чрез които на водача се указват условията за паркиране. Съгласно чл. 29 от Наредба за организацията и движението на територията на [община], зоните за кратковременно паркиране се обозначават с неподвижен пътен знак, представляващ информационна табела, в който са посочени условията за паркиране на ППС в зоните, размера на цената за паркиране, начина на заплащане и принудителните мерки, прилагани съгласно ЗДвП.

За да е налице основание за налагане на принудителна административна мярка като процесната, разпоредбата на чл. 171, т. 5, б. „б“, предложение първо от ЗДвП изисква превозното средство да е паркирано в нарушение на правилата за движение на място, обозначено с неподвижен пътен знак. Следователно в тежест на ответника е, при условията на пълно и главно доказване, да установи, че мястото, на което е бил паркиран автомобилът, е било обозначено с такива пътни знаци.

В настоящия случай това не бе установено в рамките на съдебното производство, въпреки изричното указание на съда, дадено с определение о№ 1043 от 09.01.2026 г. и протоколно определение от 25.02.2026 г. Ответникът не представи снимков материал от мястото на нарушението. Следва да се посочи, че съгласно чл. 5, ал. 1 от представената по делото Инструкция за работа на дейността Репатриране на излезли от употреба МПС и неправилно паркирани“, утвърдена със Заповед № 4957/26.11.2019 г. преместването на неправилно паркиран автомобил се извършва от изрично упълномощените служители на ОП "Общински паркинги и синя зона", като за целта се съставя Констативен протокол с поне 5 снимки към него. От приложените по делото снимки не може да се установи нито наличието, нито местоположението на пътен знак, указващ, че попада в обхвата на „синя зона“, нито изобщо дали е налице сигнализация, че улицата представлява зона за платено почасово паркиране. От така представената снимка на лист 42 може да се установи единствено регистрационният номер на автомобила, а приложената карта на лист 41 не удостоверява изпълнението на изискването за наличие на съответната пътна сигнализация.

На основание чл. 170, ал. 1 АПК административният орган, в случая ответникът по делото, носи тежестта да докаже положителното обстоятелство за наличието на поставени знаци в този

участък към датата и часа на налагане на ПАМ. Това задължение не беше изпълнено, въпреки изричното указание на съда, съответно не се доказва изпълнение на изискването на чл. 99, ал. 2 от ЗДвП. Приемайки неустановените факти за неосъществени, настоящият състав намира, че за оспорвания не е възникнало задължение за заплащане на такса и съответно не е следвало да се налага мярка на принудително преместване на превозното средство по чл. 171, т. 5 ЗДвП.

От изложеното следва, че оспорването е основателно, наложената ПАМ е незаконосъобразна, приложена в противоречие с изискванията на материалния закон и подлежаща на отмяна.

От страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски, което с оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК се явява основателно. Поради това следва да му бъдат присъдени направените по делото разноски, съобразно представения по делото списък /л. 87/ в общ размер на 260,76 евро, от които 5,11 евро – внесена държавна такса, и 255,65 евро – адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд - София град, 20-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Принудителна административна мярка „Принудително преместване на неправилно паркирано моторно пътно превозно“ - репатриране на автомобил марка „Д.“ с рег. [рег.номер на МПС], на инспектор „репатриране“ на Общинско предприятие „Общински паркинги и синя зона“ – В., обективирана в Констативен протокол № 0100062 от 16.10.2025 година.

ОСЪЖДА Общинско предприятие „Общински паркинги и синя зона“ да заплати на Й. М. Д., ЕГН: [ЕГН] направените по делото разноски общо в размер на 260,76 евро /двеста и шестдесет евро и седемдесет и шест евроцента/.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: